

מסורת הש"ס

א (עניינן ב:ג: ב) א דף נט: ד"ה ע"ה, **ב** (נט:א) דף נט: ד"ה ע"ה, **ג** (ד) ונשי' צמח יצמח פל: ד"ה שאני כו' דמו סברה וז ע"ש, **ד** (ט) שירך לעיל דף ט:.

גליון הש"ס

הנוס' ד"ה (במסד הקודם) מאי וכו' ותיבתה הוא לוטר שקדושת הבית קיימת. ע"י לקמן דף סב ע"ה תוס' ד"ה ואחד: תוס' ד"ה קודם וכו'. אם קלו לא ירדו אבאי פטור בחוץ. ע"י לעיל דף נט ע"ה תוס' ד"ה ע"י: בא"ד וגם אין לוטר דקודם שפירקו וכו' בפסולו ביצוא הקורן. ק"ל הא גם בקדשים קלים כה"ג פסול מאליהו כיון דנעת סילוק משעת היו פסג מוצח ואדתיי מאכילה ואינו חורג ונראה כמ"ש תוס' בדיתור הסמור בד"ה ואחלר ונדל"ה אכ"פ:

שינויי נוסחאות

א מדם וא"כ בשעת סילוק המזבחה (בב"ש המפסטה) כיון שאי אפשר לזרוק את הדם אין להבשר נאכל, בתחיתתו רבנן דלא יליף בשר מדם לעיל (ש"ס: ב) בב"ש הרי"ף ע"ס שלמני: ג] קדשיי ויריעותיו (בתנאי וכו' בתוס' מנחות צה ע"א: ד] והבשכן (ש"ס: ה) נקט אלא איירי דנקט לאחר שפירקו נקט [גמי קודם שיעמידון דלא משמחה לה שיחה המזבח מונח קודם העמדת המשכן שהרי וכו' (ש"ס: וכו' בתוס' ש"ס: ח) אותו אבל בספיקו היו מפרקיין המשכן תחילה ונוספים בני גרשון (בב"פ ותוס' ש"ס: ז) דגל ראשון ובני קת אחר לגבי שני כרי שהיו כו' (ש"ס ותוס' ש"ס: ח) חיתת ועוד ממק (ש"ס: ט) אכל בתוס' מנחת העמיקו לצון רש"י כלפנינו: ט] צ"ל שלמים (ש"ס: י) פסולין, ואי כששחטו כבר משעת נטיעה והביאו עגבם הבשר א"כ מיפסלה לה ביוצא ואי גרסין לה וכו' (שסכ"ב: ס"ה ואם תמצא לומר קודם שיעמידו הלולים את המשכן דוקא קאמר מוקמינן וכו' (ש"ס: יא) צ"ל בזמן הזה אם הוזקק להבאת מקום מאי קבעית אי דגדל לאחר החורבן ההוא וכו' צ"ל (ב"ב: יב) קבעי' דההוא דגדל לאחר החורבן צ"ל, ומיתב אבל ממק (ש"ס: יג) וההוא (שסכ"ב: יד) איתקש גמי בההוא צ"ל (ש"ס: טו) ומקמינן בשור וכו' הוא ליתר משג (רש"י: טז) מיתב מולא קרי ליה כהלה מנחקת (ב"ב: וכו' ברש"י ש"ס: יז) קדשה מולא קרי ליה כהלה ועוד דכיון דמוקי וכו' צ"ל (ש"ס: יח) שהרי קראי מוכיחים (ש"ס: יט) ג"י ש"מ דאיירי בקדושה וכו' הוא דנקט כתנאי וכו'. וגו' צ"ק דאיירי דנקט קדושה ראשונה קדשה לשענה ולא קדשה לעתיד לבא נקט כתנאי כו': ב] חזומה ולא משום דרמית ליה דיש חילוק בין קדושת בית לבתי עירי חזומה אבל ודאי קדושת בתי עירי חזומה דמאי לקדושת וכו' צ"ל (ש"ס: כא) צ"ל בפ"ב (ב"ב: כב) בש"מ נוסף קסבר קדשה ולקמן גמי בפרק השוחט והמעלה גבי פלוגתא דרי"י ור"ה להמעלה בזמן הזה מייית פלוגתא דרי' אליעזר דרי' יהושע דמוקיבין אע"פ שאין בית ולא מייית דר"מ דבית שאר ורי' ישמעאל דהבא ורבי יוסף סבר עולם: ב] לקמן בפרק השוחט והמעלה (ש"ס: ב) לא מחייב בית (ש"ס: ב) דיש (ש"ס: ב) דעיגול (ש"ס: ב) צ"ל דמיר (ש"ס: ב) מיתב ותמיה עד ור"א מוקף בש"מ בתנאי לבנה, ויכי' בב"ש דהוא מוספת: ב] מיתב כמה נראה ט"ס, וצ"ל בה"מ ר"מ בית המקדש (ד"ח: ז) צ"ל וליחיה במילתיה (ש"ס: א) מועד הוא (ד"ו ש"ס: א) [ב] וא"א לומר כן (ש"ס: א) דבשעת סילוק משעת צ"ל (ש"ס: א) צ"ל כשריין בדרום (ש"ס: א) [ג] נראה דצ"ל כשריין:

ר' ישמעאל דיליף צמר מדם א] בתרייתא רבנן: ואיצטים אימא.

בתרייתא גמי בקדשי קדשים: ושני ב] מוקומות. לאו לאחר שנסעו דנסתלק המוצח קאמר אלא חד מינייהו כדאימא בעוד המשכן נטוי כמשפטו וחד לאחר שפירקו קדשים: וקלעי החלר ועדיין המוצח במקומו. וקודם שיעמידו לויס את

משכן ו] דנקט הכא לאו דוקא נקט ו]

חדל דלא משכח לה שהרי קודם שיחנו בני קהת נושאי המזבחות היו חווין בני גרשון ומררי נושאי המשכן ומקימין אותם ו] ובנסיעתם היו מורדין

את המשכן תחילה ונושאיין בני גרשון ומררי אחר דגל ו] אחד ובני קהת אחרי שני דגלים כדי שיהו קודמין בני גרשון צנתיין ומעמידין את המשכן לפני בוא בני קהת כדכתיב אחר מסע דגל בני יהודה והורד המשכן וגו' (במדבר י) ואחר שני דגלים כתיב (שם) ונסעו הקהמים נושאי המקדש דהיינו א] ארון ומזבחות וכלי השרת והקימו בני גרשון את המשכן עד בואם של בני קהת ועוד ו] אי בששינו את הסדר מוקמת לה היכי שחטי קרבנות קודם שיעמידו משכן הא אמר בלחיו מקומן (לעיל דף נה:) בשלמים ב] ששחטן קודם שיעמידו לויס כו' פסולין: ו ואי גרסא לה מוקי לה בששינו את הסדר והואו דלחיו מקומן שלמים דוקא קאמר משום דכתיב צהו (ויקרא ג) ושחטו פתח אהל מועד ולא יליף שאר קדשים מינייהו: מהו

לדמו והשתא מהך דרשא יליף לכל הקדשים דאם נפגם המוצח אין נאכלין ווא"ת לפי גירסא זו דגרס קדשה קשיא דר' ישמעאל אדר' ישמעאל דלקמן פ' בתרא (דף ק"ע). תניא רבי ישמעאל אומר זה זה מנוחה ונחלה שילה ופי' שמעתי שמקריבין צבית חווין בזמן הזה ואוקמינן כרבי ישמעאל מיהו בזה לא דק בפירוש דההיא דמגילה (ב"ב: ד) כדאימא בפ"ק דמגילה (דף י.) שמעתי שמקריבין צבית חווין בזמן הזה ואוקמינן כרבי ישמעאל כרבי ישמעאל מיהו בזה לא דק בפירוש דההיא דמגילה (ב"ב: ד) רבי ישמעאל כרבי יוסי וההיא דלקמן רבי ישמעאל בן אלשע צר פלוגתיה דר"ע אכל מ"מ על כרחין קסבר לא קדשה ו] לכיון דמוקי קרא דנחלה בשילה א"כ מנא ליה דירושלים אין אחריה היתר וי"ל דשמא נפקא ליה מקרא אחרינא והרב רבי חיים מפרש דרבי ישמעאל סבר קדשה והאי דקאמר זה זה שילה אמא לאשמועינן דשילה אין אחריה היתר דלא כמ"ד יש אחריה היתר והיינו משום דדריש מנוחה זו שילה נחלה זו ירושלים ומדחלקו קדריש ליתן היתר בין זו לזו ופליג אמתני' דתניי שילה יש אחריה היתר דתנן (לקמן דף ק"ב:) צאו לנוז וגצעון כו' ואין נראה כלל שהרי ו] מוכיחים דבנוז וגצעון הותרו הצמות גבי שמואל והוא יצרך את הוצח (שמואל ב ט) וגם קרי ליה בפסוק כמה אכל אחר ירושלים לכולי עלמא לא הותרו הצמות ואפי' מאן דאית ליה לא קדשה מני' סבר דאין אחריה היתר וכן משמע פ"ק דמגילה (ב"ב: ט) א"ר ינאק שמעתי שמקריבין צבית חווין בזמן הזה וקאמר דהדר ביה מהא דתניא ירושלים אין אחריה היתר ואמאי הדר ביה הא קאמר התם כתנאי אי קדשה לעמיד לבא אי לא קדשה ומעיקרא מאי סבר ולבסוף מאי סבר אלא ודאי מעיקרא סבר דלמ"ד לא קדשה הותרו הצמות והדר ביה ממתניתין דמגילה דלקמן פ"ק בתנאי (עיל א) דירושלים אין אחריה היתר דשמענו לכולי עלמא אפילו ווא"ת לא קדשה ומתני דמייית התם בקדשה ולא קדשה לא קאי אדרכי ינאק אלא ריהטא דהש"ס הוא משום דאיירי ב] קדושה ראשונה קדשה לשעמה וקדשה לעמיד לבא דנקיט כתנאי ומייית פלוגתא דבתי עירי חומה ב] דמני לקדושת הארץ דמשווי להו אהדדי ובפ"ב א] דערבין (דף יב: ג) גבי מקיש ציאתם צימי עורא לציאתם צימי יהושע וכמה תנאי היה יכול להציא דליכא דאית ליה קדשה ואיכא דאית ליה לא קדשה ור"מ בפ"ק דחולין (דף י.) קסבר לא קדשה גבי בית שאן ורבי ישמעאל דהכא ורבי יוסי דסדר עולם בפרק הערל (יצמות דף עב: ב) וא"ת ומנא ליה לקמן ב] דרבי יוחנן סבר קדשה משום דמחייב מעלה בזמן הזה לעולם אימא לך דסבר לא קדשה אפ"ה אין אחריה היתר כדפי' וי"ל דאי לא קדשה לא מחייב ב] דאינו ראוי לפתח אהל מועד דנדחו לגמרי אכל אי קדשה לא נדחו דיכול לבנות מוצח במקומו ויקריב עליו או מיירי ר' יוחנן בקטרת דלא בעי מוצח כדפי' לעיל א] ואין להקשות לפי' הקוטרס דגרס הכא לא קדשה ובסוף הערל (ב"ב: ט) שמעינן לרבי יוסי דקדשה דקדשייתא דסדר עולם ויש ב] חילוק דכפי' לעיל דאפילו בשעת קדושת הארץ לא צטלה כדאשכחן בנוז וגצעון א"נ תני ולא סבר ליה כדבעי לנימיר פרק יואל דופן (מה דף מו: א) א"נ הא דדייה הא דרביה דהכא משמיה דרבי ישמעאל וא"ת למאי דגרס קדשה הא ר"ל ס"ל אליבא דרבי יוסי (יצמות דף פא.) תרומה בזמן הזה דרבנן וי"ל כדפרישית לעיל דאפשר אפילו לא צטלה קדושת הבית קדושת הארץ צטלה ומדע דרבי יהושע שמעי' ליה עיגול ב] בעיגולין עולה בפ"ק דצילה (דף ז.) ובסוף הערל (יצמות דף פא.) מוכח לר"ל למ"ד ב] עולה קסבר תרומה בזמן הזה דרבנן ושמעינן ליה לרבי יהושע בכמה דוכתי דלמר שמעתי שמקריבים אע"פ שאין בית * ומימה ב] הוא לומר שקדושת הבית קיימת להקריב קרבן בלא צמה ב] ולא יתחייב בתרומה אכל לעיל דלמר איפכא אחי שפיר כמו בנוז וגצעון והכא י"ל דרבי יוסי משום רבי ישמעאל קאמר ולא ס"ל ומר' יהושע י"ל ו] דסבר דאינו מקדש אלא ו' דברים בלבד לכן יעלו העיגולין ור"א דמספקא ליה בפרק דיעות הטומאה (שבוטע דף טו.) ובפ"ק דמגילה (דף י.) אי סבר קדשה או לא קדשה ושמעי' ליה בפ"ק דחגיגה (דף ג.) גבי עמון מואב מעשרין מעשר עני בשביעית דקסבר לא קדשה ומייהו אין לריה משום דהרבה ברכים לאו מדברי ר"א כדפרישית פ"ק דיצמות (דף טז. ד"ה עמון) ולימיה ב] במסכת ידים (פ"ד מ"ג: א) **קדָשִׁים** גַּבְשִׁיין. פי' בקוטרס קס"ד מפני סילוק המוצח הוא מדקמני וצין ומלורעין משתלחין שאין מלורע נכנס לדגלי השבטים ולא צו למחנה הלויס נושאי ארון כדלמר לקמן אע"פ שנסע אהל מועד אלא אלמא נפסלין דקאמר לאו משום דמפסלי ביוצא הוא דהא אהל מועד חשיב ליה וא"א ב] דלמאי דמוקי לה השתא בקדשי קדשים אפילו בלא סילוק מוצח אלא סילוק קלעי החלר לחוד נפסלין קדשי קדשים ביצוא דצהדיא מוכח בפ' שמי הלחם (מנחות דף נה.) דבשעת ב] מסעות אין קרוי מחנה שכינה קיים ולחם הפנים ושאר קדשי קדשים מיפסלי ביצוא דנסע אהל מועד הוא לאו דוקא לענין מחנה שכינה אכל לגבי קדשים קלים ודאי לא מיפסלי ביצוא משום מסע המנחות דלענין מחנה ישראל ומחנה ליה אע"פ שנסע אהל מועד הוא דמחניהם קיימים בדגלי השבטים כדמוכח לקמן פ' בתרא (דף קט: ו) ולכן וצין ומלורעין משתלחין וקדשים קלים אין נפסלין ביצוא ואכתפתה הוי מדקמני נאכלין בשני מקומות דמייירי בקדשים קלים ואע"פ שאין מוצח במקומו: **הא** ר' **ישמעאל** ר' **יהודה** רבנן. היינו תנאי דפליגי עליה דר' ישמעאל בתמורה פרק ואלו קדשים (דף כה.) ודרשי' ליה לקרא צע"א: **קוֹדֶם** **שיַעְמִידוּ** **הַמִּשְׁבָּן**. פרש"י לאו דוקא קודם אלא לאחר שהעמידו הכל המשכן והמוצח דאין לפרש ממש קודם שהעמידו המשכן כיון שכבר העמידו המוצח במקומו אוכלין קדשי קדשים הלא תחילה נוסעין בני גרשון ומעמידין המשכן ואח"כ בני קהת מעמידין המוצח ואם שינו הסדר והעמידו המוצח תחילה היאך שחטו קדשים קודם העמדת המשכן הא אמרן (יומא דף סג:) שלמים ששחטן קודם פתיחת ההיכל פסולין וי"ל שלמים דוקא כתיב צה ושחטו פתח אהל מועד כל זה פי' רש"י וק"ל (בב"ר) הא תנן גבי תמיד (תמיד דף ל:) לא היה שוחט עד ששמע שער הגדול שנפתח אלמא ילפינן שאר קרבנות שאין שוחטין משלמים ואין נראה לומר דהיינו מדרבנן דהא בזהיקא דזאת התורה נילף לפסולא משלמים וגם אין לומר דשלמים שחטו גופייהו אינו פסול רק מדרבנן דלא שנה הכתוב לעכב דהא אמר' פי' שני שעירי (יומא דף סג:) דשלמים ששחטן בחוץ קודם פתיחת דלתות ההיכל פטור אלמא מן התורה אינו ראוי לפתח אהל מועד דפסול דרבנן חייב בחוץ ואפילו בפסול דלוריימא חייב בחוץ היכא דאם עלו לא ירדו כדמוכח פרק השוחט והמעלה (לקמן קט.) וזהו הוכחה דשאר קדשים גמי פסולין צפינס קודם פתיחת דלתות ההיכל דאי כשירין א"כ בשלמים אס עלו לא ירדו דקרוי פסולו בקדוש היכא דאית ליה הכשירא צעלמא א"כ הא דבשלמים * אס עלו לא ירדו אמאי פטור בחוץ אלא ודאי בשאר קדשים גמי פסולין אס לא תאמר כיון דלא נפתחו קודם השחיטה דלתות ההיכל חשיב שוחט שלמים שלא במקומו וירדו אע"ג דשאר קדשים אין נפסלין מן התורה דמני לקדשי קדשים ששחטן בדרום בפ"ק דמעילה (דף ג.) דכמאן דחנקינן דמו וירדו [לרבי יהודה] אע"ג דקדשים קלים שחיטתן בדרום כשירין ב] אכל לר"ש לא ירדו כדאימא התם א"כ ההיא דשני שעירי דפטרי בחוץ כרבי יהודה * וגם אין לומר דקודם שפירקו המשכן כלל שחטו וחרקו את הדס ואחריו כן פירקוהו ואינו הסדר בשעת חתייה והעמידו המוצח וקלעי החלר תחילה קאמר בשמעמא דקודם שיעמידו קרשי המשכן יאכלו קדשי קדשים הלא מיד שפירקוהו נפסלו ביצוא הקדשי קדשים ולא אמרינן נסע אהל מועד הוא לגבי מחנה שכינה אלא ודאי קודם שהעמידו לאו דוקא אלא המוצח הכל ומידווא הוא אלאחר שפירקו דקאמר קמ"ל אע"פ דנסע אהל מועד הוא ואע"פ שנפרק המשכן כיון שקלעי החלר והמוצח במקומו. ב"ר: ר':

קדשי קדשים פרק שישי זבחים

ס.א.

שיטה מקובצת

תוד"ה פאי (מנמ' הקודם) וי"ל דקולא וחומרא לחומרא מקמינן ומקסינן בשורו לדמו כו'. וא"ת הואיל ומוקי ליה בבכור שמוק דמו א"כ היכי קאמר בבכרימא בטריס ויכחו, והא בטריס דהוי כה"ג דמעשר שמועו קודם החורבן ולא מחוסר רק אכילה דהיינו כשהניחם לפני המוצח קודם חורבן הבית, או ודאי נאכלים שפיר לאחר חורבן הבית, וכמו שאין אחת למד מעשר מנכור רק בדמיו ליה דלא מיתסר רק אכילה, כמו כן אין לעשות יוסת מנכורים רק בדמיו ליה דלא מיתסר רק אכילה, וי"ל דדוקא גבי היקשא דבטור ומעשר אכא למומר דלא דנקט אלא לבכור דמוסיה, אבל שירך שפיר לומר ביטורים ויכחו אף מאותם שלא הניחם קודם חורבן הבית כיון שבבנין הבית היה למד. כך נראה למר"ם (תו' חורר):